

ROZDÍLNÉ CESTY • CO, KDYŽ UŽ NE PROČ •
TEMNÉ MOŘE • PŘICHÁZÍ MINNA • (NELZE PŘELOŽIT) •
DALŠÍ ZTRÁTA

Zívl jsem – bylo to takové to praskavé zívnutí, které vám bolestivě vyvrátí sanice a přeskupí lebeční kosti – a dopotácel jsem se k baru. Nacházel jsem se na třetí úrovni nejvyššího dómu, kde aerosolový someliér, oděný jen do duhového třpytu, foukal barevné halucinogenní výpary z plic své farmakopéy přímo do otevřených úst zákazníků. Odvrátil jsem se, abych nechytíl přebytek z poslední dávky, proudu zářivě zelené, který patřil drobné postavičce porostlé chmýřím ve stejném odstínu, jaký měl kouř. Nezbyvalo mi mnoho času. Spánek si pro mě přicházel a já jsem chtěl, aby mě zastihl s čistou hlavou.

Klopýtal jsem dolů po schodištích, která se vinula blyštivými dómy Společenství Dionysius, a hledal jsem Laini. Tlumeně zářící náramek na mém zápěstí měnil barvy podle toho, jak jsem míjel lidi, se kterými jsem během posledních pěti dnů pařil, ale já jsem sledoval hlavně vínově rudé záblesky, které mě vedly k hloučku tanečníků na parketu pod blikajícími, pestrobarevnými světly. Ostatní návštěvníci do mě strkali a vráželi do mého starého odřeného batohu, který tady budil údiv a posměch. V dómech rozkoše, které vznikly po dobách nouze a nedostatku, a kde implantovaná umělá inteligence okamžitě plnila jakékoli přání nositele, byl pohled na někoho s batohem na zádech opravdu raritou. Místní měli za to, že jsem výstředník, nebo někdo, kdo výstřednictví předstírá, aby vyčníval z davu. Ve vyčnívání z davu se tady v podstatě soutěžilo. Byl to zřejmě zdejší nejoblíbenější sport.

Místní si ale ani zdaleka nedokázali představit, jak moc ve skutečnosti vyčnívám. Například jsem neměl implantovanou umělou inteligenci, kterou všichni na tomto světě dostávali ještě před narozením. Neměl jsem zdejší technologie, protože jsem nebyl zdejší. Už velice dlouho jsem nebyl zdejší na žádném místě, na kterém jsem se ocitl.

„Laini!“ vykřikl jsem, když jsem se dostal blíž. Hudba sice hrála hodně nahlas, ale můj hlas byl silnější. Než jsem opustil domov, z něhož mě odnesly síly, kterým dodnes nerozumím, byl jsem vycvičen k urovnávání konfliktů. Přestože jsem to obvykle prováděl klidnými slovy, občas se vyplatilo být tím, koho je v místě nejvíc slyšet. Když jsem vykřikl, všiml jsem si, jak Laini v tenkých šatech bez ramínek, barvy slunce z komiksu, napjala ramena – byl jsem vycvičený na to, abych si všiml i takových věcí –, ale neotočila se. Předstírala, že mě neslyší.

Tak. Tímhle jsem procházel poměrně často, ale vždycky to bolelo.

Protlačil jsem se mezi tanečníky – byli to lidé, ale mnozí z nich prošli úpravami. Měli dekorativní křídla, kopyta nebo komplikované copy spletené z révy. Na techno-utopických světech byly tyhle věci stejně běžné jako propíchnuté uši nebo tetování u nás doma... ale toto místo nebylo tak utopické jako jiná. Během mého týdenního pobytu jsem zjistil, že vzdušné dómy Společenství Dionysius jsou domovem věčně mladých příslušníků vládnoucí třídy a vznášejí se nad naprosto dystopickým světem tam dole. Bylo štěstí, že jsme se já a Laini probudili tady nahoře v oblacích. Automaticky se předpokládalo, že každý, kdo se pohybuje v dómech, sem patří, protože systémem stráží a bezpečnostních opatření nebylo možné sem zvenčí proniknout.

Kdybychom se ale byli probudili tam dole, ve špíně, smogu a bídě Nuzných, ať se jednalo o kohokoli, zřejmě bych neztratil Laini tak, jak k tomu teď mělo dojít. Náhodou jsem ji přivedl do světa, který byl příliš nádherný, než aby ho dokázala opustit.

Natáhl jsem ruku a dotkl jsem se jejího ramene. Otočila se, zamračila se na mě a zelené oči jí zářily v drobném, špičatém obličejí. Tady se ocitla jenom díky mně, a teď nepokrytě chtěla, abych zmizel. Zmizím – neměl jsem na výběr –, ale snad jsem si zasloužil aspoň krátké rozloučení, ne? Dotkl jsem se vypůjčeného náramku a vytvořil jsem kolem nás uzavřené pole, bublinu ticha a soukromí na tanečním parketu.

„Začínám odpadat.“ Zamrkal jsem, a dokonce i ten nepatrný pohyb mě stál hrozné úsilí. Oční víčka jsem měl jako z olova, dýchal jsem stále rychleji a v uších mi tlumeně hvízдалo. Znal jsem ty příznaky nadcházejícího vyčerpání.

Na tomto světě sice měli skvělé stimulanty, ale i přes upravený metabolismus bylo pět dní beze spánku na samé hranici mých možností.

„Zaxi... já ne... promiň... já jenom...“ Mohl jsem jí pomoci, říct místo ní, co si myslí, ale postavil jsem si hlavu a nechal jsem to na ní. „Líbí se mi tady,“ vypravila ze sebe konečně. „Našla jsem si přátele. Chci tady zůstat.“

Trochu si to u mě vylepšila, že mluvila na rovinu, a byl to aspoň nějaký rozumný konec. Můj předchozí společník před Laini, Winsome, se ztratil v hlubinách neeuklidovského sídla, v němž jsme přistáli, a já jsem nedokázal zůstat vzhůru tak dlouho, abych ho našel. (Ale hlodalo ve mně temné podezření, že mě také opustil záměrně, ale jenom se chtěl vyhnout trapnému loučení.) Nemohl jsem ale mít Laini za zlé, že tady chce zůstat. Pocházela ze světa pekelných

podzemních strojů, kde celá planeta byla otrockým dolem hmyzích vetřelců. Tento hravý svět hojnosti pro ni byl něčím, co si ve svém starém životě, z něhož jsem ji vysvobodil, ani nedokázala představit. Byli jsme spolu po celých třiačtyřicet světů, kromě Lektora se mnou nikdo déle nebyl, a bolelo mě, že dává tomuto místu přednost přede mnou. Upřímně řečeno, ani jsme spolu nijak zvlášť nevycházeli. Byla to podezíravá a vznětlivá tajnůstkářka – celkem pochopitelné vlastnosti u někoho, kdo vyrůstal tam kde ona –, ale na tom nezáleželo. Nějakou dobu jsem se probouzel vedle někoho, koho jsem mohl považovat za přítele. V mém životě je to to nejcennější.

Pohladila mě po tváři, což mě překvapilo. Prožili jsme několik intimních chviliek, ale jenom tehdy, když za mnou v noci přišla, a vždycky to bylo drsné a žhavé, ale nikdy jsme pak o tom nemluvili, ani jsme si to nepřipomínali. Nikdy se mě tak láskyplně nedotkla. „Promiň, Zaxi,“ řekla, a to mě ještě víc překvapilo. Pak mě jemně políbila, a to mě úplně dorazilo.

Týden pobytu v místě míru a hojnosti, kde rozkoš byla pilířem života, ji zřejmě zjemnil.

Nebo možná jenom cítila všudypřítomné pole lásky, vytvářené nějakými hodně rafinovanými klubovými drogami.

„No dobře.“ Odvrátil jsem se, aby neviděla slzy, které se mi tlačily do očí, a klopýtavě jsem vykročil přes taneční parket, protože mě stále víc zmáhala letargie. Jen jednou jsem se ohlédl. Laini zase tančila a na mě už zřejmě úplně zapoměla. Snažil jsem se být za ni šťastný, ale je těžké cítit se dobře kvůli někomu, když jste smutný kvůli sobě.

Otevřel jsem vypolštěřovanou odpočinkovou buňku a vklouzl jsem dovnitř. Aspoň usnu na příjemném místě.

Schoulil jsem se kolem svého batohu – nacpaného tolika užitečnými farmaky, kolik jsem dokázal potají uzmut – a odevzdal jsem se nevyhnutelnému.

Věci se mají takhle: pokaždé když usnu, probudím se v jiném vesmíru. To se začalo dít před téměř třemi lety a tisícem světů, ale já stále nevím, proč se to děje nebo co se děje během přemístění, zatímco spím. Trávím osm hodin spánku na nějakém místě nikoho mezi realitami, nebo se přemísťuji nepřetržitě, ale jenom mám pocit, že jsem se v noci dobře vyspal? Když si na usnutí nevezmu nějakou silnou drogu, probouzím se odpočatý, a když usnu s nějakým zraněním, je po probuzení v mnohem lepším stavu, než by mělo být, pokud není úplně vyléčené. Mechanismus zázraku přemístění nevyhnutelně prospím. Asi si umíte představit, jak děsně mě to štve.

Nemám už žádné sny, ale samotné probuzení je někdy jako těžká noční můra.

Když jsem opustil Laini, probudil jsem se za kvílení poplašných sirén a blikání rudých světel. Automaticky jsem stiskl tlačítko ztlumení zvuku na náramku, ale síť Společensví Dionysius se teď nacházela na jiné větvi multiverza, takže náramek teď byl jenom inertním kroužkem z kovu a plasty, a vrískání pokračovalo.

Posadil jsem se a rozhlédl se, jestli mě něco neohrožuje. To bylo vždy to první, co jsem po probuzení udělal. Nacházel jsem se na kovové lávce v nějaké továrně nebo průmyslové hale. Vedle mě byl žebřík vedoucí nahoru a schůdky vedoucí dolů. Vstal jsem a naklonil jsem se přes kovové zábradlí. Viděl jsem výtrysky páry, řady stříbřitých válců, které se rozbíhaly do všech stran, a lidi (nebo aspoň humanoidy),

kteří kolem nich pobíhali, mávali rukama a křičeli. Jednoho z dělníků, jestli to byl dělník, zasáhl proud páry. Vykřikl a místo paže mu zbyl jen rozměklý pahýl.

Bude tedy lepší vylézt vzhůru po žebříku než jít dolů po schodech. Utáhl jsem si řemeny batohu a začal jsem šplhat po příčkách. Průlez nahoře naštěstí nebyl uzamčený, takže jsem nemusel použít plazmový klíč. Jejich zásoba se mi už povážlivě tenčila. Vylezl jsem na střechu a poklop za mnou zapadl.

Stál jsem na vrcholu vrtné nebo ropné plošiny, několik set metrů nad temnou hladinou nedozírného oceánu. Slunce právě zapadalo nebo vycházelo, a všechno tonulo v narudlém světle. Vzduch byl hnusný, plný kouře, ale dal se dýchat. Ještě nikdy jsem se neprobudil na světě, kde by byl vysloveně toxický vzduch, ale několikrát jsem se ocitl v umělých habitatech na jinak neobyvatelných místech. Můj druhý společník, Lektor, měl teorii, že sám sebe promítám do nespočtu potenciálních realit ještě předtím, než se zhmotním ve větvi multiverza, v němž mé vědomí dokáže přežít... ale mě vždycky mnohem víc zajímala praktická stránka mého postižení než teorie, proto jsem byl prostě rád, že jsem tak dlouho přežil.

Voda tam hluboko pode mnou byla tmavá a divoká, mnohem zlověstnější než ve většině moří, která jsem kdy viděl, jako kdyby byla zahuštěná kalem, a vlny bušily do plošiny ze všech směrů. Každou chvíli nad hladinu prorazilo něco černého. Zprvu jsem myslel, že jsou to gigantičtí úhoři s trny na hřbetě, jako měl stegosaurus, ale pak jsem v hlubinách zahlédl něco mnohem většího a uvědomil jsem si, že ti „úhoři“ jsou součástí mnohem většího tvora.

Tvor omotal chapadlo kolem jednoho z jeřábů na plošině a s příšerným kovovým skřípěním a mastným šplouchnutím jej stáhl pod hladinu. Celá vrtná věž se naklonila tím

směrem. Tvor sevřel další jeřáby a snažil se stáhnout celou plošinu s sebou.

Už jsem viděl dost. Když to jde, snažím se zachránit lidi – na mém rodném světě jsem prošel výcvikem řešení konfliktů a nastolování harmonie –, ale všechno má své meze. Kdyby někdo vylezl průlezem za mnou, nabídl bych mu možnost útěku z tohoto světa, ale teď nebyl čas někoho zachraňovat. Sám bych při tom zahynul. Hrál jsem do batohu a vytáhl jsem zazátkovanou zkumavku (moji předposlední) a kapesník. Stále jsem s lítostí vzpomínal na omezení farmakopéy ve Společenství Dionysius. Měli tam povzbuzující drogy, halucinogeny, euforické drogy, entheogeny a entaktogeny, ale neměli rychle účinkující sedativa. Kdo by taky chtěl usnout a zmeškat mejdan?

Vytrhl jsem zátku a nalil jsem pečlivě odměřenou čajovou lžičku tekutiny na kapesník, přitáhl jsem si batoh řemeny na prsa a lehl jsem si na kovovou plochu. Plošina se už významně nakláněla k hladině, ale ne natolik, abych sklouzl do moře dřív, než usnu. Aspoň jsem v to doufal.

Přitiskl jsem si nasáklý kapesník k nosu a zhluboka se nadechl. Do nozder mě udeřil hnilobně sladký zápach, zatočila se mi hlava, okolí zešedlo a rozmazalo se a pak ten příšerný svět odlétl pryč.

Probudil jsem se jak široký tak dlouhý pod nějakým stromem, jehož větve byly obtěžkané plody podobnými jablku, ale v podivném odstínu modré. Hlava mi třesla, jak bylo běžné, když jsem se musel uchýlit k anestetikům. Posadil jsem se zády ke stromu a jako obvykle jsem se rozhlédl, abych udělal zběžný průzkum okolí a odhalil případné nebezpečí.

Nacházel jsem se v sadu modrých jabloní, jejichž řady se táhly, kam až jsem dohlédl. Žádné mořské nestvůry (nebo stromové nestvůry) nebyly v dohledu. Vzduch s vysokým obsahem kyslíku svěže voněl a bezoblačná obloha byla o pár odstínů světlejší než to ovoce.

Opřel jsem se zády o kmen stromu a dlouze jsem vydechl. Můj dech byl stále cítit po anestetiku. Existují samozřejmě sedativa, po kterých bych neměl drtivou kocovinu, ale ta působí mnohem pomaleji. Někdy musím roztočit kolo světů rychle, a v takových případech se uchyluji k drsným prostředkům.

„Odkud jsi přišel?“ zeptal se hlas někde nade mnou. To vypovídá něco o tom, jak dokážu odhalit nebezpečí. Zvedl jsem hlavu. Na silné větvi tam seděl člověk, zjevně žena, a dívala se na mě. Byla asi tak v mém věku, měla veliké černé oči a tvářila se překvapeně. Pokožku měla o odstín tmavší, než byla kůra stromů, a vlasy spletené do tisíců copánků.

„Oceán,“ řekl jsem. Jazyk, jímž jsem promluvil, byl cizí a drsný. Doma jsme měli jednoduchý, logicky vystavěný jazyk, ale tyhle chaotické, organicky vzniklé jazyky jsou v multiverzu mnohem běžnější. (Jejich neformálnost dokonce infiltrovala moje vlastní myšlenky, takže moji učitelé by se zděsili toho, jak teď píšu.) Přesto bylo dobré vědět, že lingvistický virus, který mi Lektor píchl na světě číslo osmdesát pět, stále funguje. V prvních měsících po propuknutí mé nemoci jsem navštívil pouze jeden svět, kde lidé hovořili alespoň vzdáleně známým jazykem. Je to příšerný pocit probudit se každý den, nebo nanejvýš každý třetí, na naprosto neznámém místě, kde když už potkáte nějaké lidi, nerozumíte jim. (Ne že by mé současné dny byly o mnoho lepší. Laini byla po většinu času zasmušilou společnicí, ale byla

aspoň dočasnou trvalkou v mém neustále se měnícím světě. Byl to někdo, koho jsem znal víc než jeden nebo dva dny, než navždy zmizel.)

„Od moře?“ zeptala se. „Plantáže řas?“

„Bylo to spíš něco jako... továrna.“

„Já jsem moře neviděla ani jednou,“ řekla trochu lítostivě. „Nikdy jsem nebyla pryč z farmy.“ (Možná myslela z Farmy.)

„Nebylo to moc pěkné moře. Dá se tohle ovoce jíst?“ Pořádně mi vyhládlo, a přestože jsem měl nějaké jídlo v batohu, snažil jsem se šetřit zásobami, jak jen to bylo možné. Nikdy jsem nevěděl, kdy se ocitnu na pustém nebo neobydleném světě a budu muset do nich sáhnout.

„Samozřejmě! Můžu se s tebou rozdělit o svůj příděl. Já jsem Minna. Zdejší hlavní roubovačka. Ale teď mám půl dne volna. Jak ti říkají?“

„Zax.“ Zaxony Dyad Euphony Delatree. Křestní jméno, příjmení, přezdívka, sférové jméno. Mimo Hájemství Sfér a Harmonií ale nic z toho nedává smysl, a tam jsem nebyl od svých dvaadvaceti. Na rodinu, přátele a milenky, které jsem tam nechtě zanechal, myslím tak málo, jak je to jenom možné, a to ze stejného důvodu, proč si do utržených ran nesypu sůl. „Jsem... poutník.“

„Nevěděla jsem, že je to název zaměstnání.“ Dívala se na mě naprosto vážně. „(nelze přeložit) tě posílají do různých biomů, abys zkontroloval, že je všechno v pořádku a bez vady?“

Slova „nelze přeložit“ jsem neslyšel, jenom nějaké šišlavé slabiky. Lektor pocházel z techno-utopického světa, a občas se proto vyskytly termíny, s nimiž si jím vyvinutý lingvistický virus nedokázal poradit. Tyhle termíny obvykle popisovaly nějaké příšerné běsy. „Něco takového.“

„Vyprávěj mi o těch místech, která jsi viděl.“ Minna mi visela na rtech stejně úporně jako na té větvi.

Rozhlédl jsem se po sadu. „Jsou místa, kde nerostou žádné stromy, jenom skály, ale některé z nich rostou podobně jako stromy a svítí. Místa s jediným obrovským stromem a městem ve větvích. Lesy, do nichž přede mnou nikdo nikdy nevstročil. Pláže s bílým, zlatým nebo černým pískem, nebo všemi dohromady, vodou teplou, chladivou, nebo dokonce, jako jednou, živou. Hory s tak čirým a svěžím vzduchem, že vidíš na stovky mil daleko, a hory, kde se mlha nikdy nezvedá a všichni její obyvatelé se rodí slepí. Města tak rozlehlá, že můžeš jít celý den, a přesto nedojdeš na předměstí, plná chrámů, továren, věží a parků.“ Snažil jsem se vybírat příjemná místa. Mohl jsem Minně vyprávět o světech, kde slunce bylo jen umírající rubínovou koulí, kde lidé byli pouze hostiteli inteligentních parazitů, o místech, kde žily dravé chodící stromy, ale proč ji mást a děsit?

„Vážně? Tolik míst a každé jiné? Takový život, plný zázraků. Musíš být z nějakého hodně vzácného chovu.“

„O tom nic nevím. Putování je... je to jako život, řekl bych. Někdy je to nádherné, někdy příšerné a občas nuda.“

„To ale nevypadá jako život, jak ho znám já.“ Minna seskočila z větve a přistála vedle mě. Na sobě měla kombinézu, na níž se prolínaly různé odstíny modré, a ruce měla od stejné barvy. Při seskoku utrhla modré jablko a teď ho krájela elegantním stříbrným nožem. Podala mi jeden velký kousek. Byl celý modrý, včetně dužiny. „Na. Ovoce z tohoto sektoru posiluje imunitu. Budeme je roubovat na zvýrazňovače chutě, aby konzumentům bylo příjemně a taky byli zdraví, ale (nelze přeložit) ještě nerozhodli, kterou odrůdu použít.“

Zabručel jsem a ukousl si kus. Dužina byla křehká a sladká. Zhltl jsem svůj díl a olízl jsem si prsty.

„Jejda, ty máš ale hlad.“ Minna mi podala zbytek ovoce a já ho okamžitě schroupal.

„Děkuju. Bydlíš někde poblíž?“ Najedl jsem se a teď by bylo dobré najít střechu nad hlavou. Byl jsem na spoustě míst, kde děsné věci přicházely z oblohy.

„Žiju na Farmě.“ Vypadalo to, že je zmatená, že se vůbec ptám. „Opravdu chceš vidět můj pokoj? To patří k inspekci?“

Než jsem stačil odpovědět – uvažoval jsem, jestli bude lepší nechat Minnu v domnění, že tady mám nějaké výsadní postavení, nebo ne –, ozvalo se příšerné bzučení, hučení a rachot. Vyskočil jsem na nohy a rozhlédl jsem se. „Co to je?“

„Kombajn,“ odpověděla Minna s úsměvem. „Jsi na farmě poprvé? Jestli jsi tady nový, může ti připadat hlučný a strašidelný, ale kombajny nejsou nebezpečné.“

Nad stromy po mé levici se vynořil deset metrů vysoký mechanický pavouk. Jeho tělo tvořila stříbřitá koule a nespočetné paže zakončené čepelemi a čelistmi trhaly ovoce a zároveň prořezávaly větve. Modrá jablka a ořezané větve házel do násypky na hřbetní straně svého těla. Kombajn se rychle blížil. Jeho jemné, článkované nohy se svižně pohybovaly mezi větvemi a kolem stromů. Popadl jsem batoh a ucouvl jsem.

„Neboj se. Kombajn má skenery a rozezná dělníky od ovoce.“

Zaváhal jsem, ale Minna vypadala naprosto klidně, proto jsem zůstal stát vedle ní, zatímco pavouk cupital nad řadami stromů směrem k nám. Vypadalo to, že si mě stroj vůbec nevšiml, ale když už nás téměř minul, vymrštil jednu prořezávací paži zakončenou štípačkami a ustříhl mi paži těsně nad loktem.

POD STROMEM • ROUBOVÁNÍ • SAD SVĚTŮ •
SPÁNKOVÝ DLUH • PŘIPOMÍNKA • PŘÍCHÁZEJÍ SBĚRAČI

Upadl jsem a všechno kolem mě zešedlo, ale kousal jsem se do jazyka a silou vůle jsem se snažil zůstat při vědomí. Kdybych teď omdlel, nejspíš bych vykrvácel tam, kde bych se probudil. Pokud bych se náhodou neprobral na úrazovém oddělení nemocnice, což bylo poměrně nepravděpodobné. Tady mi Minna mohla aspoň poskytnout nějakou první pomoc, udělat škrtidlo nebo tak něco. Lidé z farmy snad takové věci ovládají, ne?

Když jsem to takhle zapsal, může to vypadat logicky a rozvážně. Ve skutečnosti jsem řval, stříkala ze mě krev a byl jsem vyděšený. Minna řekla něco, co můj virus přeložil jako: „Jejda!“ Vzápětí bolest v pahýlu zmizela a vystřídal ji pocit chladu, který se dál šířil. Otočil jsem hlavu těžkou jako dělová koule a viděl jsem, jak mi Minna na ránu tiskne odkrojek nějakého žlutého ovoce. Když jsem se podíval pozorněji, všiml jsem si, jak se rána uzavírá a během několik vteřin zarůstá novou kůží. Byl jsem zmrzačený, ale nevykrvácím. Byl jsem omámený a roztěkaný a Minna se mi snažila vpravit něco do úst. Další kousek ovoce. Sedativum? Otočil jsem hlavu. „Nesmím usnout. Musím zůstat vzhůru.“

Zarazila se. „Ach. Tak jo... Dám ti něco, co tě odvede daleko od tvého těla, ale neuspí tě to. Dobře?“

„Ale spánek mě dovede daleko. Pokaždé. Vždycky.“ Byl jsem malátný ze ztráty krve.

„Sněz to, Zaxi.“ Kousek ovoce, který mi strčila do úst, chutnal jako špony s pilinami.

Na různých světech jsem poznal dost drog, aby mi bylo jasné, že mi Minna dala silné dissociativum. Dissociativa způsobují, že je vám všechno jedno, takže mi to bylo fuk. Minna mi pomohla vstát a vedla mě ke stromu, a pak kupodivu do stromu. Kmen se rozevřel a pozřel nás. Po dřevěné rampě jsme sešli do útulné jeskyně osvětlené bioluminiscenčními houbami. Nábytek vypadal jako hlína porostlá jemným mechem a Minna mě opatrně uložila na vyvýšený stupeň, který mohl být stejně dobře stolem i postelí. Něco si mumlala, pobíhala sem a tam a dala mi něco na pahýl – ha, byl jsem ve stromě a měl jsem pahýl –, ale já jsem stále někam odplouval, moje mysl byla jako balónek spojený s tělem jenom dlouhým, tenkým provázkem.

Po nějaké době, kterou jsem nedokázal odhadnout, mi Minna pomohla sednout a dala mi takovou měkkou čturu s nějakou šťávou, abych se trochu napil. Jakmile jsem tu šťávu polkl, v hlavě se mi rozjasnilo. Podíval jsem se na svoji ruku. Moje ruka? Nepřišel jsem snad o ni? Ach. Tohle byla nějaká jiná ruka. Byla hnědá a z palce mi vyrůstal list.

Minna list utrhla. Byl to stejný pocit, jako když si vytrhnete chloupek z obočí. „Pohni prsty,“ řekla.

Moje ruka vypadala jako moje ruka, ale vyrobená ze dřeva. Rozevřel jsem a zase sevřel prsty. Fungovaly výborně. Přejel jsem prsty po stole. Cítil jsem to, i když asi jenom tak, jako kdybych měl palčáky. „Mám v nich cit.“

„Cit by se měl po čase zlepšit, až si nervy na sebe navzájem zvyknou,“ špitla Minna. „Omlouvám se, že ta ruka vypadá jako udělaná ze dřeva, a ne udělaná z tebe. Nemám tady ten správný materiál, aby vypadala líp. Měl bys... ale ne.“ Minna o krok ucouvla.

„Co?“ zeptal jsem se.